

Balázs Géza: A legjobb szándékok ellenére

- 2025. 05. 29.

Fájdalmas történet „a” kamaszról, kamaszokról. Rendezett, a felszínen boldog családi élet, amibe egy reggel ajtót törve berobban a rendőrség; teljes értetlenség; elfogják a 13 éves fiút (Jamie-t); a kirendelt ügyvéd szerint komoly bizonyíték lehet egy gyilkosságra, ha így járnak el. A négy rész az első, a harmadik nap, a hetedik és a tizenharmadik hónap egy-egy kiélezett jelenetét, jelentsorát mutatja megállás nélkül, folyamatos követésben: letartóztatás, rabosítás; az iskola; a pszichológus; végül pedig a tárgyalás előtti pillanatban, az apa 50. születésnapján egy vallomás. Az utolsó pillanatig kétség: Jamie valóban gyilkos? Képes lenne rá? Miért is gyilkolna egy 13 éves fiú?

A háttérben kibomlik a kamaszok durva, zaklatással teli, ezt fölerősítő Insta-világa; a vulgáris beszéd; a totális iskolai rendetlenség (a nyomozónő kellemetlen iskolaszagot említ); a mobiltelefonok kábító hatása; a nyomozónak ugyanabba az iskolába járó 16 éves fia kiközösítésével kapcsolatos jelzések, amit korábban ő sem vett észre.

Még sohasem láttam ehhez hasonló történetmondást: a tett (gyilkosság) lassan bomlik ki, s akkor sem teljesen (nincs egyetlen véres jelenet sem); sőt esetleg kétség is ébredhet a nézőben, hogy ki is a gyilkos; a megfigyelő (néző) feszülten találgatja, merrefelé kígyózik a történet; s az utolsó percre nem is sejti, mi lesz a végkifejlet. Pedig az lesz, ami az első pillanatban is nyilvánvalónak tűnik. Legalábbis a nyomozók és az apa számára. A tett motivációi közül fölsejlik a már említett, éjt és nappalt programozó Insta-világ, ami (a végletekig) fölerősíti az amúgyis bennünk lévő emberi versengést, piszkálódást, kikezdést, zaklatást, amely kirívó esetben a kirekesztésig, agresszióig, vagy másik irányban az életfélelemig, magányig vezet. Felbukkan még egy motiváció: az apa, aki a fiából erős férfit akar

nevelni, focizni viszi, de a fiú ebben kudarcot vall. Az apa tehetetlenségéből fakadó néhány dühkitörése azt sugallhatja, hogy talán ezt örökölte a fiú; de ez egyszerűsítés lenne; az apa, a történet talán leginkább szerethető figurája, akinek megdöbbenése, fájdalma és önvádja kiváltja együttérzésünket: az utolsó jelenetben fia ágyán könnyezve betakargatja a kis játékmacit, s ezzel lezárja a legszebbnek szánt gyermekkort...

A jeleneteket egyetlen kamerával, és látszólag vágás nélkül vették föl. Hogy ez hogy sikerülhetett úgy, hogy mégis minden arckifejezés, mozdulat, mondat a helyén van, egyetlen perc sem tűnik vontatottnak (holott közben még láthatóan reális időben járkalunk, futkározunk, utazunk is), nem tudom. Mindenesetre bravúros. Nem láttam még ilyen hiteles gyermekszíneszt (Jamie – Owen Cooper); kiemelkedik az apa szerepében (a forgatókönyvet is író) Stephen Graham.

A film rámutat a gyermeknek mindent megadó, szeretetteljes, szabad nevelés esetleges tévútjára. A film nem ítélkezik. Azt mondja, hogy korunk jóléti, technológiai világa minden jóakarát, jószándék ellenére félresiklathat

bennünket. Ilyen az internet népe? Valószínűleg senki nem maradhat ki belőle. Jónak kellene maradni, jó gyerekeket kellene nevelni. Szülőknek, pedagógusoknak, mindenkinek. És a legjobb szándékok ellenére valami nagyon, de nagyon félremegy. (Kamaszok/Adolescence, brit pszichodráma, pszichokrimi, 4 x 60 perc, r.: Philip Barantini, 2025)

Továbbvezető olvasmány:

Deák Zs. Villő és Görög Márton szerk.: A legjobb szándékok. A Bolyai Önképző Műhely 2010-ben végzett hallgatóinak tanulmányai. Bolyai Műhely Alapítvány, Budapest, 2010. Tartalomjegyzék itt: <https://bom.hu/esszencia-vi-legjobb-szandekok-2010/>

Nincs hozzászólás!

Your Email address will not be published.

Save my name, email, and website in this browser for the next time I comment.

This site uses Akismet to reduce spam. [Learn how your comment data is processed.](#)

© 2025 e-nyelvmagazin.hu. All rights reserved.